

Осінь. Є що втрачати

Ігор Павлюк

Осінь. Є що втрачати
В полі чорному, злому.
Небо. Є де втікати
На коні золотому.

Море. Є що любити
В домотканій печалі.
І хвилини губити —
Краплі крові на сталі,

Що тверезять, зараза,
Наче ніжик у спину,
Мов з розбитої вази
Вітер ліпить людину.

Розуміється трохи
На житті і на смерті...
Йдуть до баби Явдохи
З Того світу конверти.

А вона не напише,
Бо й читати не вміє...
В синіх прожилках вишень
Спить душа Гамалії.

І хвилини минають
Справедливі, нервові,—
Правом вовчої зграї,
Просто краплями крові.

Осінь. Води червоні.
Чисте золото в сріблі.
І крилатіють коні —
Як і я, непотрібні.